

Bij het omslag

In het hoofdstuk over het kindervers in *De hele Bibelebontseberg* (pp. 341-390) dat Harry Bekkering schreef, verwijst de illustratie op pagina 387 naar het volgende versje van Wiel Kusters:

Tjip was
jouw mus.

Iedere mus
en toch
die ene.

Dat zijn ook wel de mooiste stukjes van dat gedicht. Het staat in de aanstekelijke poëziebundel *Het veterdiploma* die Wiel Kusters in 1987 bij Querido publiceerde. Kusters, aldus Bekkering, ziet geen wezenlijk verschil tussen zijn poëzie voor kinderen en die voor volwassenen: 'Het schrijven van gedichten voor "kinderen" maakt het mij mogelijk, te laten zien dat "hermetisch" (wat dat dan ook moge zijn) binnen een en hetzelfde oeuvre heel goed te verbinden valt met lichtere vormen van poëzie, ook al zijn die in wezen niet minder ernstig van aard (zoals mijn "volwassen" poëzie speelse kanten heeft)."

Volgens Bekkering is Kusters de eerste dichter van kinderroëzie bij het lezen waarvan "de volwassen lezer zich niet meer afvraagt voor wie het gedicht eigenlijk bestemd is" en hij citeert dan het gedichten 'De kolenman' als zo'n gedicht, dat we wel herkennen als wezenlijk van deze Limburgse dichter:

Zijn hoofd is een vaas.
Zijn ziel is een kind.

Zijn borst is van leem.
Zijn adem is wind.

Zakken vol steen.
Gruis draagt de wind.

Hij sjouwt door mijn droom
en noemt mij zijn kind.

Ik herinner mij altijd die kolensjouwer -misschien was het wel de laatste- die in een teder gebaar zijn grote, vuile hand op het gladgeschoren koppetje van mijn vier-jarige, weetgrage zoon legde. "Zo kereltje!" Maar Kusters kan het best over zijn vader hebben gehad of een van die vele an-

dere werkers uit de mijn, over wie hij ook in zijn poëzie 'alleen voor volwassenen' blijft nadenken.

Joep Bertrams is een uiterst fantasievol en poëtisch begaafde illustrator. Voor de illustraties bij Kusters' eerder verschenen bundel *Salamanders vangen* kreeg hij een Zilveren Penseel. En als je de tekeningen in *Het veterdiploma* bekijkt zijn ze altijd zo verrassend dat ze de tekst niet uitleggen, maar het raadselachtige ervan versterken. Op de achterkant van de bundel staat wel: "Als je een gedicht misschien niet helemaal snapt, dan hoef je dus maar naar de tekening te kijken (andersom kan trouwens ook)." Maar dat lijkt me vooral geschreven op sufhannesen over de streep te trekken. Het aardige van deze gedichten vind ik nu juist dat je ze niet kunt snappen, tenzij met aanvoelingsvermogen. U begrijpt: Kusters' variant van Tsjip wilden we ons niet laten ontgaan, ook al is Tjip niet Tsjip. (WdM)

Tjip

Tjip was
jouw mus.

Iedere mus
en toch
die ene.

In de boom
bij de fontein

op het dak
van de trein

op de stoep
in je hoofd.

Jij had jezelf
mus Tjip beloofd.